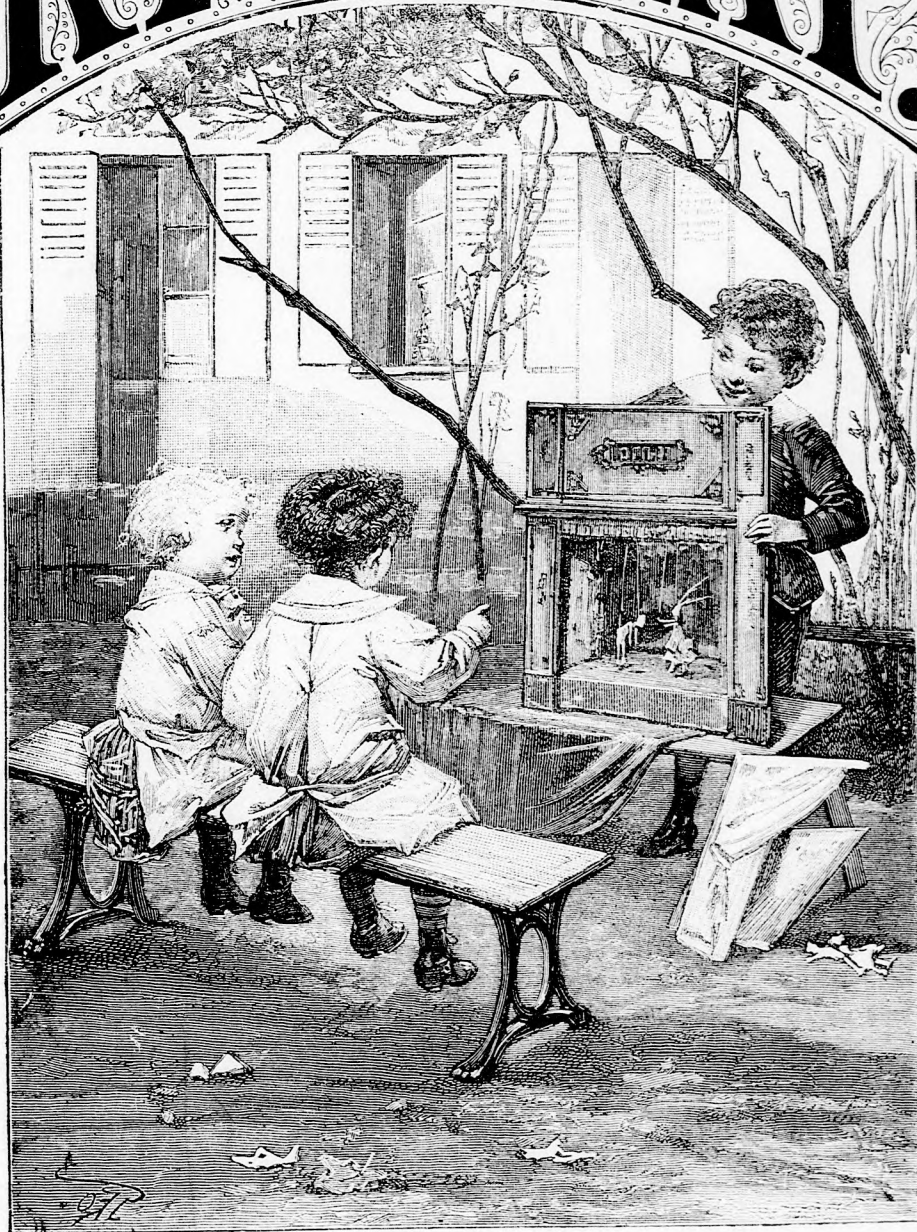

KIS TRAP

NAGY ELŐADÁS. (Lásd a 62. lapon.)

XXXI. kötet, 4. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1886. július 25-én.

A TITKOS BÜNÖS.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

ELAJULTAM, ugy-e? Már vagy kétszer megesett rajtam, mióta olyan nagy beteg voltam.

— Gyönyörű szokás, mondhatom. Ennél okosabbat is tudnék tenni. De hát miért ajultál el éppen most?

— Tudom is én?

De a mint ezt mondta, olyan zavartott lett és hirtelen elpirult, hogy Andor észrevette.

— Hallod-e, Artur, nekem nem tetszik ez a dolog. Talán bizony tudsz valamit arról a szelenczéről?

— Már ugyan mit tudnék? szolt Artur hevesen.

— Azt, hogy hova lett. Ki vele, ha tudod, mondd meg szaporán.

Artur egy pillanatig merően, szinte ijedten bámult barátjára, aztán majdnem daczos hangon felelé:

— Mit kérdezzesz tőlem ilyet? Szavamra mondom, hogy fogalmam sincs róla, még csak sejteni sem tudom, hol van az a haszontalan kis szelencze.

Andor nagyot ugrott és tapsolt örömeiben.

— Így már jól van, csak azt akartam tudni. Jól tudom, hogy becsületes fiu vagy, ha tehát azt mondd, hogy nincs nálad, akkor én el is hiszem és most már nyugodt vagyok.

Artur az asztalra dőlt és sírva fakadt.

— Legyen már eszed, no! csitítá Andor. Azon busultál el annyira, mert én egy perczig azt hittem, hogy te vetted el

a szelenczét? Már nem hiszem, most hát rendben vagyunk.

Artur kissé megnyugodva pillantott föl.

— Tudtam én, hogy te nem fogsz rosszat föltenni rólam. És lásd én igazán...

— Ugyan ne beszéljünk már többet erről a kellemetlen históriáról, szolt Andor vidáman. Hát nem vagyunk mi hires jó barátok? A mit az egyik tud és tesz, azt tudja a másik, ha te valamit tettél volna, legelőször is nekem mondtad volna meg. Csak nem hiszed komolyan, hogy én téged tartalak a tolvajnak? Jut is eszembe! Nem is beszéllek többet az egész boldogtalan szelenczéről... majd csak megkerül valahonnan. Nekünk semmi dolgunk vele, hát végezzük a leczkénket, mert ha el nem készülünk, kikapunk és az már aztán a mi dolgunk lesz.

Leült az asztalhoz és dolgozott. Artur is követte példáját, de nagyon rosszul ment a munkája. Mintha mindig másfelé járt volna az esze, tizszer is ujra kezdett egy dolgot s Andor már régen készen volt, föl is állt, mikor Artur még így sóhajtott:

— Oh, el sem készülök ebédig!

De valahogy mégis csak elkészült éppen mire ebédre csöngettek. Siettek az ebédlőbe, hol már együtt voltak pajtásaik az asztalnál. Andor éppen a kis Berki Tamás mellé került, ki szokatlanul csöndes és szomorú volt.

— No, mi a baj, Tamás? kérdé Andor.

— Nem tudom... szédül a fejem...

A másik o
rekes Zsiga, vo
Szintén halotta
ingerkedve szól

— Persze,
kor tanulás hel
és hintáztál.

— Oh, ká
hevesen. Én is
akarnék.

— Igazán

— Hát a
hiszed, nem lá
házból és oda
nem szabad.

— Pszt...
fecsegj róla...
kis diós kiflit.

— Az má
mint a multkor
kertész háza m

Ezt félhan

hogy a többi fiu
csörgés miatt
Csakhogy Dan

— Micsod

engedte, hogy e
Kivált Tamás
hogy torkoskod

szinben van, ho
járt ágyba fel
beteg lesz. És
czukros sütemén

— Én? Sü
sütemény?!
— Most ma

nekem semmiké
ted... majdnem
ted el a szelencz

A másik oldalon egy izmos fiu, Kerekes Zsiga, volt a kis Tamás szomszédja. Szintén halotta, a mit Tamás mondott és ingerkedve szólt:

— Persze, hogy szédül a fejed, mikor tanulás helyett a kertben kalandoztál és hintáztál.

— Oh, kár árulkodni, felelé Tamás hevesen. Én is tudnék rád árulkodni, ha akarnék.

— Igazán? Ugyan mit?

— Hát a cukros süteményt. . . azt hiszed, nem láttalak, mikor kiosontál a házból és oda voltál vásárolni. . . pedig nem szabad.

— Pszt. . . jól van no. . . csak ne fecsej róla. . . adok neked is egy pompás kis diós kiflit.

— Az már más. . . de olyan legyen mint a multkori volt, melyet ott kint a kertész háza mögött ettünk.

Ezt félhangon beszéltek, abban bizva, hogy a többi fiuk beszélgetése s a tányércsörgés miatt más nem hallhatja meg. Csakhogy Dani bácsi mégis meghallotta.

— Micsoda diós kifliről van szó? Ki engedte, hogy effélet vegyetek és egyetek? Kivált Tamásnak kereken megtiltom, hogy torkoskodni merjen. . . most is olyan színben van, hogy legokosabb volna mindjárt ágyba feküdnie, mert bizonyosan beteg lesz. És te, Zsiga, hol vetted azt a cukros süteményt?

— Én? Süteményt? Hol van nálam sütemény?!

— Most már tagadod? Tudod-e, hogy nekem semmikép sem tetszik a te viseleted. . . majdnem gyanum van, hogy te vitted el a szelenczét.

Zsiga fülig elvörösödött és indulatosan fölugrott. Dani bácsi azonban komoly hangon folytatá:

— Hiába ugrálsz, az semmit sem bizonyít. A kis Tamás most elárult, hogy oda jártál vásárolni. . . és éppen ma jött jelentés, hogy intézetünkben egy fiu sokszor jár a cukrászhoz, adósságot is csinált, de ma kifizette, vigyázni kell rá. Ez teljesen rád illik és én igen is azt hiszem, hogy Kerekes Zsiga vitte el a szelenczét.

Zsiga most már elsápadt s határozottan felelé:

— Soha hozzá sem nyultam ahhoz a boldogtalan szelenczéhez.

— Eltagadni könnyű, de elhinni nehéz. Egyáltalában nem olyan a hired, mintha mindig igazat beszélne. Hiszen éppen most is tagadtad, hogy jártál süteményt vásárolni, pedig igaz.

— Oh, hiszen az haszontalan csekélység, azzal nem ártok senkinek és ha már olyan nagyon kérdik, hát akkor meg is vallom. De az a szelencze soha sem volt a kezemben.

— De igen is volt, szólalt meg ekkor Berki Béla, a kis Tamás testvérbátya. Hiszen te beszélted, hogy Dani bácsinak az asztalán mennyi furcsa figura van, egy sárkány, mely gyertyát tart a kezében. . .

— Hát keze van a sárkánynak? szólt Andor nevetve közbe.

— No, hát a karmaiban vagy a miben tetszik. Aztán beszélte Zsiga, hogy van ott egy szép kis szelencze, mely olyan nehéz, mintha ólommal volna megtöltve. Hát honnan tudja, ha nem vette a kezébe?

Kerekes Zsiga erre majd kipukkadt a méregtől.

— Ez mind hiába való beszéd, mondá

aztán. A mit Béla beszél, az csak olyan haszontalan fecsegés, a minek fele sem igaz. Voltam bent a szobában, az igaz,

...SIVALKODVA MENEKÜLT. (Lásd a 61. lapon.)

körülnézegettem, de nem nyultam semmihez. Hogy nyulnék hozzá valamihez, a mi

nem az enyém? Éppen az a nyughatatlan szeleburdi Tamás volt az, a ki alkalmasint

hozzányult, me
mondta, hogy o
mal volna meg
nek, kérdezzék
hogyan nagyon n

— Igen, n
is mondta, hog
retne bemenni
voltam bent, a
most akár reán
azt is mondhat
már megbánta
zel a tilalmat
mást lebeszél
aztán együtt
mondta, hogy
czéről.

Ezalatt v
épen belépett a

— A sz
ugy-e? És gaz
Most még egy
a bünöst, jelen

Nem mo

— Nagy
igazgató. Akk
kutatást. Min
nyét és fiókját
kulcsok nála
hiszi, hogy o
dicséretére vá

Erre a fe
tak megijedni
egyikök lehet
getni valója, u
nek volt. Jele
jelentkezett s

— No's,
hát kezdjünk

hozzányult, mert mikor beszéltünk róla, ő mondta, hogy olyan nehéz, mintha ólommal volna megtöltve. Ha nekem nem hisznek, kérdezzék meg Andort, nem mondta-e hogy nagyon nehéz?

— Igen, mondta, szólott Andor, de azt is mondta, hogy téled hallotta és hogy szeretne bemenni a szobába. Én már akkor voltam bent, a mit nagyon sajnálok, mert most akár reám is gyanakodhatnak; de azt is mondhatom, hogy a mint kijöttem, már megbántam, hogy bent voltam s ezzel a tilalmat megszegtem. De a kis Tamást lebeszéltem, hogy ne menjen be, aztán együtt játszottunk és akkor újra mondta, hogy Zsiga beszélt neki a szelenczéről.

Ezalatt végére is értek az ebédnek s épen belépett az igazgató.

— A szelenczéről van ismét szó, ugy-e? És gazdája még mindig nem akadt? Most még egyszer és utóljára szólitom föl a bűnöst, jelentkezék.

Nem mozdult senki.

— Nagyon sajnálom, szólott ismét az igazgató. Akkor hát meg kell kezdenem a kutatást. Minden fiúnak minden szekrényét és fiókját magam fogom átkutatni. A kulcsok nálam vannak. A ki tehát azt hiszi, hogy olyat találok, a mi nem fog dicséretére válni, most még szólhat.

Erre a fenyegetésre többen látszólag megijedni, pedig hát a bűnös csak egyikök lehetett. Hanem félni és rejtegetni valója, ugy látszik, nem csak egynek volt. Jelentkezni azonban most sem jelentkezett senki.

— No's, ha nem jelentkezik, akkor hát kezdjünk hozzá a kutatásokhoz. A

legnagyobbak az elsők. Andor, Artur, ti rajtatok kezdődik.

Bement a két fiu szobájába s Andor és Artur követték. Artur valami nagyon furcsa arcot csinált, félig ijedtnek látszott, félig kíváncsinak, mintha maga sem tudná, féljen-e vagy sem? Andor, ki nagyon nyugodt és vidám maradt, csodálkozva látta barátja furcsa viseletét.

Azigazgató apróra átkutatott minden szekrényt, fiókot, de semmi gyanusát sem talált, csak afféle apróságokat, minők iskolás fiuknál szoktak lenni. Hanem amint az utolsó fiókhoz közeledett, Andor hirtelen nyugtalan kezdett lenni s hol elpirult, hol sápadt lett, ugy hogy az igazgató is észrevette.

— Ohó, Andor, hát félsz valamitől? Félsz attól, hogy ebben a fiókban valami gyanusát találok?

— Igen is, igazgató ur, nem tagadom. Nem a szelencze van benne, hanem egyéb... de nagyon szépen kérem, ne nézze meg. Igazán nem az, a mit keresnek.

Az igazgató egy pillanatra habozva állt meg. Még soha sem volt oka megbánni, ha bizott Andor szavában s Andor most is oly őszintén szólott, hogy nehéz volt nem teljesíteni kérését. De az igazgató aztán mégis így szólott:

— Mindig hittem neked, fiam, ámbár ijedezésed gyanussá tesz. De mondd te magad, ha minden fiúnak megtenném, hogy nem vizsgálám meg azt a fiókot, a melyet ő félt, helyes volna-e az?

— Nem, az nem volna helyes, mert így hiába volna a kutatás, jól tudom. De a többi fiuknak nincs olyan okuk, mint nekem...

— Majd meglátjuk. Én nem szívesen végzem az ilyen kutatást, de most már meg kell lennie és mert ezt a fiókat oly nagyon félted, most annál inkább meg kell vizsgálnom.

— De mikor nincs benne a szelencze!... Haszontalanság, a mit benne tartok, csak úgy mulatságból, tréfából csináltam... nem akartam senkit bántani és nem is mutattam senkinek Arturon kívül...

— Igen, én tudom, mi van benne, szólt Artur. Nincs ott semmiféle ezüst szelencze, csak egy pár rajz... Andor nagyon jól tud tréfás rajzokat készíteni és ketten sokat nevtünk rajta...

— Ugyan ne fecsegy a világba! szólt Andor boszusan.

— Rajzok? szólt az igazgató. Ezt már csakugyan látnom kell.

És kihuzta a fiókot. Andor ijedtében meghuzta Arturnak a fülét, minek árulta el; de nem sokáig tartott félelme, mert a következő pillanatban már látta, hogy az igazgató jóízűen nevet. A fiókban csakugyan nem volt egyéb egy csomó rajznál. Mindenféle figura módon le voltak rajzolva Andor pajtásai, Dani bácsi és maga az igazgató is, még pedig oly jól, hogy rájuk lehetett ismerni. És bár ki voltak figurázva, senki sem volt úgy feltüntetve, hogy haragudhatott volna; az igazgatót úgy rajzolta le, a mint karosszékekben alszik és egy légy az orára szállva, boszantja.

Az igazgató nem volt mogorva ember, sőt maga is szerette az ügyes tréfát, azért tehát jóízűen nevetett, mikor a saját maga figura képét megpillantotta.

Erre aztán Andor és Artur is neki bátorodtak és nagyot nevettek.

— Ügyes, mondhatom nagyon ügyes, szólt az igazgató. Nem is hittem, hogy ennyi tehetséged van a rajzolásra. Művész válhatik belőled. Majd figyelmeztetem szüleidet, hogy valami jeles mesternél taníttassanak.

— Azt magam is nagyon szeretném, szólt Andor.

— Megállj csak, te kópé, szólt az igazgató jókedvűen, majd megbánod még ezt, mert ugyancsak sokat kell majd emiatt tanulnod. — No, de ha csak ilyen gyanus portéka van nálatok, hát ez se baj, fiaim. Nagyon örülök, hogy nálatok nem találtam meg azt a boldogtalan szelenczét. Tudjátok, hogy ti vagytok intézetben azok, a kikre, mint jó példákra mutatni szoktam. Szeretem, hogy most sem csalódtam.

Ezzel kiment, hogy másik szobában folytassa a kutatást.

— Nagyon kedves ember ez a mi igazgatónk, ugy-e? szólt Andor vidáman. Bizony félted, hogy megharagszik, ha meglátja a saját maga figura képét. De még nevetett rajta. Most már csak azt szeretném tudni, megtalálja-e valamelyik pajtásunknál azt a szelenczét. Mégis csak nagy szégyen, hogy elveszett. Mit gondolsz, Artur, ki vihette el?

Artur ovatosan körülnézett, aztán halkán mondá;

— Én azt hiszem, a kis Tamásnál van.

— Ugyan ne beszélj olyan bolondot! A kis Tamás a legderekből fiucska, a kit csak ismerem. Olyan becsületes, hogy ha

egy rossz tollgeti, nem veszi most, hogy t elrejtve abba előadta volna nem tette.

— Már p hogy nála van burdi ficzkó, Örökké jár-ke mindeut a kez Aztán honna Meg aztán testvére, BÉ kezdte védeni

— De h — Ki t már rösteli, n nák tartani, h

— Igen akkor nem tu Még ha pajk bizonyosan vi helyt megtud kár éri, ha el ismerem a kis

— Persz hogy minden há ha olyan meg, kinél va szelencze.

— Bizon de azt hiszem. (Fol

TAL

— E három sz Kalap

egy rossz tollat talál, körüljár és kérdegeti, nem vesztette-e el valaki. Hát még most, hogy tudja, hogy sok pénz volt elrejtve abban a szelenczében! Régen előadta volna. Az már bizonyos, hogy ő nem tette.

— Már pedig én mégis azt hiszem, hogy nála van. Olyan nyughatatlan szeleburdi ficzkó, hogy soha sines maradása. Örökké jár-ke, mindenütt ott settenkedik, mindent a kezébe vesz, nézeget, kutatgat. Aztán honnan tudná, hogy nehéz volt? Meg aztán nem vetted észre, hogy a testvére, Béla, milyen nagyon tüzesen kezdte védeni? Kellett rá okának lenni.

— De hát miért nem adja elő?

— Ki tudhatná azt? Talán most már rösteli, mert most már tolvajnak fogának tartani, ha előállana vele.

— Igen ám, csakhogy mikor elvitte, akkor nem tudta, hogy pénz is van benne. Még ha pajkosságból el is vitte volna, bizonyosan visszaadta volna rögtön, mihelyt megtudta, hogy Dani bácsit nagy kár éri, ha elveszti a szelenczét. Oh, én ismerem a kis Tamást, ő nem tette.

— Persze, te azt hiszed magadról, hogy mindenkit nagyon jól ismersz. No hát ha olyan nagyon böles vagy, mondd meg, kinél van az a szerencsétlen pénzes szelencze.

— Bizonyosra nem mondhatom... de azt hiszem, Kerekes Zsiga vitte el.

(Folytatása következik.)

TALÁLÓS BETÜK.

— E három szó végbetűiből mi int felétek? —

Kalap — Iroda — Sakál.

A KÉPEK BOSZUJA.

— Mese, három képpel. —

FORRÓ nyári nap volt, de úgy volt az rendjén. Aratás ideje járta s ahhoz forró nap kell, mert különben nem érnék meg a jó buza, nem volna mit learatni.

Gizike és Flórácska sem féltek most a melegtől, azért voltak most kint a falun, hogy a mezőn járjanak, futkossanak és erőt gyűjtsenek a téli tanulásra. Nem is kellett őket biztatni, mert, az igazat megvallva, jobban szerették az ilyen vig sétálgatást, mint azt az unalmas tanulást. Aztán itt nem is voltak mindig felügyelet alatt, nem kellett mindig ügyelni arra, hogy ez sem illik, az sem illik, a mit ők szintén nagyon unalmasnak találtak. Sokkal mulatságosabb, ha az ember mindent úgy tesz és úgy beszél, a mint neki tetszik.

Most éppen kísétáltak a mezőre és Flórácska magával vitte virágos kosárkáját. Tele szedték vad virággal, közben pedig nézték az aratókat és sokat nevettek, mikor a falusi leányok énekét hallották. Hogyne, mikor ők Budapesten már színházban is voltak és ott hallottak művészi éneket. Így hát joguk volt csufolódni.

Hát még mikor egyszerre valami furcsát, de igazán nagyon furcsát pillantottak meg. Az pedig nem volt más, mint két szegény leányka, a ki oda ment az aratók felé. Ételt vittek, tehát valamely munkásnak a leányai lehettek; de nem úgy voltak öltözve, mint a többi parasztgyermek, hanem valami uraságtól kaptak ócska, viseltes köntöst, mely

bizony nem igen volt rájuk szabva. Persze, ők ezzel nem törődtek, örültek, hogy ilyen is van; de Gizike és Flórácska nagyon neveltségesnek találták. Kaczagva siettek oda.

— Hát ti kik vagytok? kérdé Gizike.

A két szegény leányka majd hogy meg nem ijedt, látva a csufolkodó kisasszonyokat.

— Én Jutka vagyok, szólt az egyik félénken.

— Én meg a Panna, mondá a másik.

— Jutka, Panna! szólt Flórácska nevetve. Hallod, Gizike? Hogy lehet valakinek ilyen neve!

— Az már igaz! Rögtön meghalnék, ha ilyen nevem volna.

Jutka és Panna fülig elvörösödtek, mert ők

eddig meg voltak elégedve a nevökkel és íme most azt kell hallaniok, hogy ezek az uri kisasszonyok azt valami csufságnak találják.

— Hát ezekbe a madárijesztő ruhákba ki bujtatott bele? kérdé azután Gizike még nagyobb kaczagással.

— Már ilyenben csakugyan nem mernek a napvilágra kilépni, tevé hozzá Fló-

rácska. Tudod-e, Gizike, kihez hasonlítanak?

— Kihez?

— Emlékszel, otthon a pohárszéken van egy khinai findzsa, arra vannak khinézer alakok pingálva. Szakasztott ilyen furesák.

— Az ám! Khinézer leányok! Hahaha!

... UJJAL MUTATTAK RÁ. (Lásd az 58. lapon.)

Jutka és Panna soha hírét sem hallották se Khinának, se a khinézer leánynak, csak azt gondolták, hogy valami rettentően csuf lehet az, a mihez hasonlítanak. Sirva álltak odább.

Gizike és Flórácska kaczagva néztek utánok s még azután is, ha messziről látták, hahotázva kiálták egy-

másnak:

— Nézd, ott vannak a khinézer leányok!

Azután tovább sétáltak s egy kis idő múlva elváltak, mert Gizike megelégette a sétát, Flórácska azonban még több virágot akart szedni. Gizike hazamenet megint találkozott a két szegény leánynyal, de most már nem csufolta őket, mert látta

megszomorodott volt annyira csufha maga volt, hahotázott. Most is

— Ne busztréfáltunk... nagyon zokon v

Ez meg is nát s vidáman t később megint

— Soha olyan jól fogok emlékével, morásított.

Mert a sok végre is ellankad mit lát... ugyledik feléje két senki más, min

megszomorodott arcukat. Gizike nem is volt annyira esufondáros, mint testvére s ha maga volt, hamar megbánta helytelen tettét. Most is nyájasan mondá:

— Ne busuljatok no! Hiszen csak tréfáltunk... nem kell ezt mindjárt olyan nagyon zokon venni!

Ez meg is vigasztalta Jutkát és Pannát s vidáman töltötték volna a napot, ha később megint nem találkoznak Flórács-

kával. Ez nem igyekezett ám megvigasztalni őket, hanem újra kezdte a gunyolódást, hogy szinte belefáradt a nevetésbe.

— Jaj, de sokat nevettem! Szinte az oldalam nyilallik. Lepihenek ide az árnyékba, a buzakereszt mellé.

Leheveredett és rendezgette virágait, ha pedig föltekintett s látta meszsziről a két szegény leányt, újra csak nevetett, hogy szinte eldőlt belé...

... ODAÉRT GIZIKE IS. (Lásd az 58. lapon.)

— Soha sem hittem volna, hogy olyan jól fogok mulatni a khinézer alakok emlékével, mondá magában és nagyot ásított.

Mert a sok járásban, nagy melegben végre is ellankadt... De ime, egyszerre mit lát... ugyancsak furcsa... ott közelik feléje két ismerős alak, még pedig senki más, mint a két khinézer nő, a ki

otthon a findzsára volt pingálva s ott jön mögöttük a szolgájok is. És egyenesen feléje tartottak, megálltak előtte és megvető gunnyal nézték. Aztán az egyikök megszólalt:

— Nézd, Pa-Csi hugom, miféle förtelmes teremtés az ott?

— Az már igaz, kedves Fu-Csi néném. Hogy lehet valaki ilyen esuful

öltözve! Képzem, a neve is valami szégyelni való.

Flórácska mégesen fölugrott.

— Én nem vagyok csuful öltözve és a nevem nem szégyelni való, engem Flórának hívnak, az pedig nagyon szép név.

Pa-Csi és Fu-Csi nagyot kacagtak s Flórácska legokosabbnak vélte elfutni. De akár mint futott, csufolói mindig a sarkában voltak. Haza szaladt, de az udvaron is csak ott voltak a háta mögött és ujjal mutattak rá. (Lásd a képet az 56. lapon.) Gizikét ott látta az ablaknál s oda kiáltott neki:

— Gizike, gyere segíts, ezek a gonoszok üldöznek: — Már ugyan miért üldöznének?

— Csufolnak és mindenfelé követnek.

— Hát jőjj be a szobába.

Erre Pa-Csi és Fu-Csi még nagyobb nevettek.

— Bemegyünk oda is, onnan legalább nem szaladhat tovább, megnézhetjük minden oldalról ezt a csodabogarát.

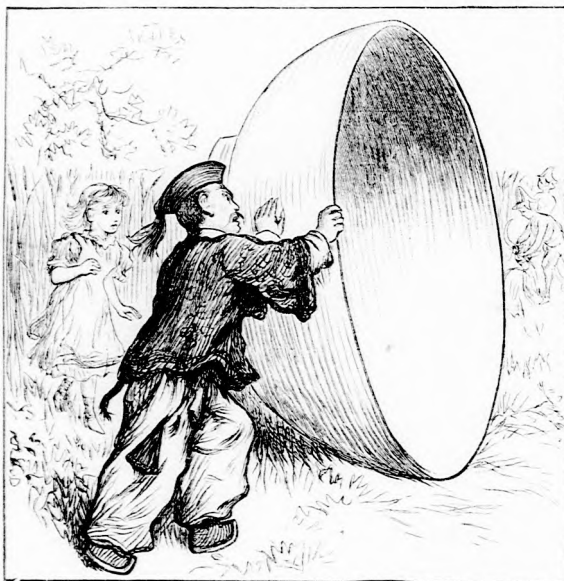
Erre úgy megijedt Flórácska, hogy újra futásnak eredt.

— Kiszaladok a mezőre, ott az aratók majd megvédenek. Gizike, jőjj hozzám, ha ketten leszünk, nem félek anynyira.

Futott, a mennyire csak birt és megint kint volt a mezőn... de mintha ez mégsem lett volna ugyanaz a mező... ismerte és mégsem ismerte... valami idegen világba került. Az aratók helyett aprócska manók vágták az érett buzát s

ezek is mind nevettek, a mint Flórácskát meglátták. Ijedten és csodálkozva tekintett körül. — hát Pa-Csi és Fu-Csi megint csak ott voltak a háta mögött. És Pa-Csi így szólt:

— Ez nagy mulatság lesz? Ez a fura jószág ide jött a mi birodalmunkba, még ilyen soha sem

... HENGERITI MAGA ELŐTT. (Lásd az 59. lapon.)

járt itt.

— Megmutatjuk a királynénak, majd fog nevetni!

— De mennyire! Hogy is léphet ki valaki ilyen ruhában a napvilágba!

— Én mindjárt meghalnék szégyenben.

— Hátha még Flóra néven neveznének!

Flórácska kezett, mert la nem futhat. Go nyörgésre fogja

— Én Ist hát miért csuf nevet visel, a m és a név teszi a

Pa-Csi és vettek.

— Hallod a förtelmes jósz! Azt hiszi, csak hája, mint a mi

— Oh, a vagyunk öltözve tünk a királyné példásan megbü csuffá tesszük.

— De hog

— Ugy, h csésze oldalára nevetni fogja. H Bong, hozd elő a mi állottunk.

Kong-Bon rácska is elakar mozdulni. Pedig (Lásd a képet az 5 állva, hivogatta

— Ne fu Flóra.

— Abból s Csi. Te is mara otthon hirt mo jószágnak a sor

Flórácska se sirni nem tud

Flórácska most már futni sem igyekezett, mert látta, hogy, mind hiába, el nem futhat. Gondolta, hogy inkább könnyöngésre fogja a dolgot.

— Én Istenem! mondá esdekelve. De hát miért csufolnak? Kiki olyan ruhát és nevet visel, a melyet kapott. Nem a ruha és a név teszi az embert!

Pa-Csi és Fu-Csi még nagyobbat nevettek.

— Hallod, Fu-Csi? szólt Pa-Csi. Ez a förtelmes jószág még okoskodni is mer. Azt hiszi, csak annyit ér a neve és a ruhája, mint a mienk.

— Oh, a csuf jószág! Mikor mi ugy vagyunk öltözve, hogy egyenesen bemehe-tünk a királynéhoz. Legjobb lesz, ha ezért példásan megbüntetjük és örökön örökre csuffá tesszük.

— De hogyan?

— Ugy, hogy rálapítjuk egy nagy csésze oldalára képnek s a ki látja, mind nevetni fogja. Hüséges szolgálk, Kong-Bong, hozd elő azt a findzsát, melyen eddig mi állottunk.

Kong-Bong gyorsan elfutott. Flórácska is elakart volna futni, de nem tudott mozdulni. Pedig ez alatt odaért Gizike is (Lásd a képet az 57. lapon.) és félénken oldalt állva, hivatgatta:

— Ne futkossunk itt, jöjj haza, Flóra.

— Abból semmi sem lesz, szólt Pa-Csi. Te is maradj itt, hogy legyen, a ki otthon hirt mondjon ennek a förtelmes jószágnak a sorsáról.

Flórácska most már se futni, se szólni, se sirni nem tudott, még csak Gizikéhez

sem birt eljutni, pedig ketten talán csak tehettek volna valamit.

És alig álltak ott egy kis ideig, egyszerre csak látja Flórácska, hogy jön Kong-Bong és hengeriti maga előtt (Lásd a képet az 58. lapon.) a findzsát, mely otthon a pohárszéken állt. Csakhogy most nagy, óriási nagy volt és a fura khinézer figurák nem voltak rajta.

— Igy ni, jó Kong-Bong! szólt Pa-Csi. Eddig mi álltunk a csésze oldalán és idegen országban nevettek rajtunk. Most ezt a fura kis leányt lapitjuk rá és nálunk őt fogják nevetni, az ő nevét fogják adni mindennek, a mi nagyon csuf. Hengerítsd rá a csészét, össze fog lapulni az a csuf jószág és ráragad.

A rettenes Kong-Bong még egyet lökött az óriási findzsán s ez rágurult Flórácskára. Már érezte, mint lapítja agyon, kétségbeesetten nagyot sikoltott — — és fölébredt, mert egy buzakéve lecsuszott a kereszt tetejéről és éppen a Flórácska mellére nehezedett.

Fölugrott és tétovázva nézett szét. Ott volt a mezőn, a hol előbb járt. A két szegény leányka, Jutka és Panna is ott volt, messze, segítve az aratóknak kévét kötni.

— Hála Istennek... csak álmodtam... jaj, de gonosz história volt... azt hiszem a lelkiismeretem bántott... Roszszul cselekedtem.

Egyenesen Jutkához és Pannához sietett s bocsánatot kért tőlök. Azontul pedig soha sem csufolt senkit a neve és ruhája miatt.

ESTI DAL.

TENTE, baba, tente!
 Mama azt izente,
 A játékból elég mára
 Pihenjünk le éjszakára.
 Ettiünk-ittunk, szaladgáltunk,
 Most hívogat puha ágyunk,
 Igér édes álmat,
 Szép Tündérországot,
 Hol a játék nem fárasztó,
 A tündérfény nem tikkasztó.
 Angyalkát is látunk,
 A ki jó barátunk
 S mert a napot jól töltöttük,
 Apát, mamát nem sértettük:
 Velünk játszik tündér, angyal.
 Míg csak föl nem kelt a hajnal..
 Estimánkban kérjük,
 Hogy ezt mind megérjük:
 S hogy a kedves szüleinknek
 S mindnek, kik szeretnek minket,
 Legyen oly jó éjszakájok
 A milyen jót én kívánok!

LEFFENCS, KAFFANCS
ÉS A SÜN.

— Mese. —

(Képpel a 61. lapon.)

AGYON unalmas itt ebben a mi bódénkban, morgott a kis Leffencs kutya. Megyek én egy kicsit sétálni.

— De még én is, szólt Kaffancs.

— Nem bánom, menjetek, szólt anyjok. Csak messze ne menjetek és ki ne próbáljatok menni az udvarból.

— Dehogy megyünk! Csak itt közel fogunk szaladgálni.

Leffencs és Kaffancs kiugrottak a bódéból és neki indultak a sétának. Bejárták az egész udvart, szaglászta, kutattak mindenütt és megbámultak mindent, a mi nem volt csoda, mert ők még nem sokat láttak, mivel hogy még nagyon fiatalok voltak. Egyszerre azonban Leffencs nagy izgatottsággal szaladt vissza a bódéhez.

— Jaj, mit láttunk! Itt az udvaron valami furcsa csodajóság mászkál... csupa hegyes szöggel van teleszurkálva a háta. Mi az?

Az öreg eb nagyot ásított.

— Hagyjatok aludnom... Mit tudom én, mit láttatok? De akármi, nincs vele semmi dolgotok, hagyjátok sétálni.

És újra lefeküdt szunyókálni.

A nyughatatlan Leffencs azonban nem érte be ennyivel, sietett vissza ahhoz a csodaállathoz, melyet ez alatt Kaffancs folyton nyomon kísért és ugatott. Most aztán Leffencs is segített neki.

Az a csodaállat pedig nem volt semmi más, mint egy szelid kis süni, mely

ott sétálgatott
 türte a kis ebel
 szólalt:

— Hallja
 már elég volt
 dolgokra, ne

— Ohó!
 szélne? Ki vag
 Leffencs. Ez a

— Igen,
 nem engedünk
 fancs.

— Kérde
 süni. Most p
 kikaptok.

És megin
 vitézül hátrált
 lébe értek. Itt
 dolva, hogy ar
 épen kell.

— Halla
 fencs. Ide me
 megállj! Ezér
 orrodát.

Neki roh
 mit csinál. A
 tuskéit és ugy
 Leffencset, ho
 tudta, mi tört
 menekült (Lás
 öreg eb és a
 álmukból s mé
 mikor Kaffan
 reért. Persze,
 bódében anyj
 gott, de nem

— Fogd
 kiálták Leff
 minket! Véz

ott sétálgatott az udvaron. Egy ideig csak türte a kis ebek kaffogását, de aztán megszólalt:

— Halljátok-e, ti szeleburdi tacsók, már elég volt a kaffogásból. Menjetek dolgokra, ne alkalmatlankodjatok.

— Ohó! Hát így mersz velünk beszélni? Ki vagy te, mit keressz itt? kérde Leffencs. Ez a mi udvarunk.

— Igen, ez a mi udvarunk és neked nem engedünk itt kóborolni, szolt Kaffancs.

— Kérdem is én azt tőletek, felelé a sü. Most pedig takarodjatok, mert kikaptok.

És megindult a két kis eb felé. Ezek vitézüil hátráltak, mignem tanyájok közélébe értek. Itt már neki bátorodtak, gondolva, hogy anyjok segítségökre jön, ha épen kell.

— Hallatlan vakmerőség! szolt Leffencs. Ide mer jönni a házunkhoz. No megállj! Ezért leharapom azt a hegyes orrodát.

Neki rohant, de bizony nem tudta, mit csinál. A sü hirtelen előre szegezte tüskéit és úgy orron szurta a hetvenkedő Leffencset, hogy ez hamarjában azt sem tudta, mi történik vele, aztán sivalkodva menekült (Lásd a 61. lapon) a bódéba. Az öreg eb és a többi kicsinyek fölriadtak álmukból s mérgesen pillantgattak ki, épen mikor Kaffancs boszut akart állni testvéreért. Persze, ő is épen úgy járt. Bent a bódében anyjuk dühösen nézegetett, morgott, de nem mozdult.

— Fogd meg, tépd szét a gonoszt! kiálták Leffencs és Kaffancs. Bántott minket! Vérzik az orrunk!

— Minek ütöttétek oda, a hol nincs helye? szolt a kis sü. Nem én bántottalak, hanem ti akartatok bántani s megkaptatok, a mit kerestetek.

Ezzel a sü odább sétált. Az öreg eb pedig így szolt:

— Igaza van. Mondtam, hagyjátok békében, nincs vele dolgok. Még én sem mernék belekötni, mert nem birnék vele. Ti nem is ösmertétek, mégis belekötöttetek, pedig oktalanság támadni ismeretlen ellenséget s nem vitézség az olyan, mikor csufosan futni kell. Kiki mérje meg erejét és azután cselekedjék.

KÉSZSÉGES SZOLGÁLAT.

Itt vannak, megjöttek!

*A kapu most zárul
Apácskámát hallom,
Ismerem hangjárul.*

*De már öreg este,
Sötét van a lépcsön,
Gyorsan világítsunk,
A míg nem lesz késön.*

*Igy ni! most már látnak,
Biztosan feljönnek,
A szolgálatunkért
Mosolyogva köszönnék.*

*Kicsi a szolgálát,
De mély a forrása:
Szerető szívünknek
Meleg buzogása.*

SZÓTAG-REJTVÉNY.

re, árny, lám, ko, tán, im, em, nya, ka, ká, ber, olt, la, rál, pa, ná, ze, re, pál, a, da.

Ezen szótagokból tíz szó képezendő, melyeknek kezdő betűi felülről lefelé olvasva egy ismert közmondás első felét, — végbetűi alulról fölfelé olvasva ugyan-e közmondás második felét adják.

1. Ékszer gyanánt használják, Tengerekben találják.
2. Ez férfi nevet jelez, Egy magyar királyt nevez.
3. Tenni ezt a kovács szokta, Ha a vasat izzasztotta.
4. Folyóviznek neve ez Mely hazánkban csörgedez.
5. Egy virágot gondolj most: Kellemest és illatost.
6. Mellettünk van: mégis rája Sol' sem esik nap sugára.
7. Ez jelent férfi nevet Szentírásban lelheted.
8. Ragadozó nagy madár, Csibére vadászni jár.
9. A teremtésnek királya, Egyetlen, ki Istent áldja.
10. Szobában kell a tizedik, Hol setétben fényeskedik.

NAGY ELŐADÁS.

(Képpel a czimlapon.)

TESSÉK besétálni, uraim és hölgyeim! Kezdődik az előadás! Rendkívüli előadás, jeles művészek fognak szerepelni! A belépti díj nagyon olcsó: a ki csendesen ül, nem fizet semmit, a ki lármázik, az még maga kap valamit, de meg nem köszöni.

Igy hivogatta a közönséget a jeles színigazgató, Elemér, a ki a kertben, árnyas helyen ütötte fel sátorfáját. Jött is mindjárt nagy néző közönség, egész két szál híres műértő: Imrike és Dinike. Kissé haboztak, hogy menjenek-e, mert a színigazgató ur ígérete veszedelmesen hang-

zott. Csendesen kell ülni... már pedig az nagyon nehéz dolog Imrikének és Dinikének. Hanem végre is eltökélték magukat, hogy nagyon figyelni fognak, nem zavarják az előadást.

Pompás padocska volt oda állítva a színház elé, míg a színház maga egy másik padon állott, mögötte pedig Elemér.

A függöny felgördült s az előadás megkezdődött, nagy mulatságára mind a hármuknak. Mert Elemér ebben igen ügyes volt. Nem rég kapta szüleitől a bábu-színházat és hamar megtanulta, mint kell a bábukat fölülről a dróton vezetni, kettőt-hármat is egyszerre. Sok mindenféle alak volt a kis bábuk közt: öreg, fiatal, gyerek, férfi, asszony, fiu, leány, mindenféle kis komédiát el lehet azokkal játszani. Csakhogy találékonyság is kell ám hozzá; a ki a bábukat vezetgeti, az mondja el mindegyik helyett a szerepet is; Elemér pedig ebben is ügyes volt, mulatságos kis történeteket tudott kitalálni, melyeket a bábukkal játszattott el, Imrike és Dinike nagy ámulatára és gyönyörűségére. Néha bizony meg is tréfálta a hamis Elemér a kis testvércéket, most is alighanem ilyenben töri a fejét.

Mert ime, csinos fiatal kisasszonyka jön egyik oldalról a színpadra, a másik oldalról pedig egy kis fiu. A kisasszony sir és hevesen hadonáz, a fiu pedig alázatosan hajlongva, kér bocsánatot. »Ugy-e, te gonosz, ugy-e te rontó-bontó, te fejtetted föl a testvérnénikéd kötését? Most már ebből nagy baj lesz, a mama haragszik, azt hiszi, nénikéd lusta volt, megbünteti... ha tehát nem valdod meg az igazat, miattad fog ártatlanul szenvedni. Megbán-tad? No jó, akkor siess szaporán a mamához és mondd el őszintén, hogy te pajkoskodtál.«

Igy szólt a kis színpadon a játék. Imrike és Dinike eleinte nagyon jól mulattak, de aztán sugdosni kezdtek. Mert hát furcsa volt az... nagyon furcsa... a

mit azok a bábuk széltek — már peval — azt Imri olyan jól tudták, ték meg.

— Hallod-e, Hátha Piroskánal

— Biz'az meg sünk a mamához

— Igen, az többször nem tesz

Ugy is lett és Elemérnek, hogy s

zással így vallomá

pét. Imrikének és

teségökért eljátsz

egészen vig darabo

kellett s nem félni

kézben a kis báb

mulatságra is szol

MEGFEJTÉSE

A »KIS LAP« számában közölt t

Pillangót, m

Helyesen t dicty Szerén, Beck D Juliska, Konkoly Tib Róza, Messzer Róza Aranka és Ödön, H Havas Margit, Matol (részben,) Róth Eugé Linka (részben,) Kú Erzsike, Ilonka és Péch Aladár, Eötvös rásos leveled csak az rovatba, mert ezut reményemet, hogy j levelet kapok tőled. Margit és Lenke, László, Rik Béla, Sz Mátrai Riza, Krám (hiányosan.) Salzber Elemér és Ferencz, S Mautner Aladár (hiányosan; és kinek az Tigermann Margit é pál Klára, Grósz Fried Regina, b. G Griesch Ella, Blum

mit azok a bábuk ott a kis színpadon beszéltek — már persze az Elemér szájával — azt Imrike és Dinike maguk is olyan jól tudták, hogy éppen ma tettek meg.

— Hallod-e, Imrike, sugta Dinike. Hátha Piroskának is baja lesz?

— Biz'az meglehet. Tudod mit? Siesünk a mamához és valljuk meg.

— Igen, aztán megigérjük, hogy többször nem teszszük.

Ugy is lett és Piroska megköszönte Elemérnek, hogy szép szóval, ügyes példázással így vallomásra bírta a két kis kópét. Imrikének és Dinikének pedig ösztönöségükért eljátszott aztán Elemér egy egészen vig darabot, melynél csak nevetniök kellett s nem félni semmitől. Ekkép ügyes kézben a kis bábu-színház haszonra is, mulatságra is szolgált.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK

A »KIS LAP« XXXI. köt. 2-dik számában közölt találos rímek megfejtése:

Pillangót, megisszák, gyorsan.

Helyesen fejtették meg: Benedicty Szerén, Beck Dezső, Szentes Margit, Balogh Juliska, Konkoly Tibor, Ferenczi Károly, Kobsin Róza, Messzer Róza, Pollák testvérek, Dózsa Aranka és Ödön, Hoselitz Etelke, Mandl Olga, Havas Margit, Matolay Zsófia, Kálazdy Albert (részben,) Róth Eugénia, Geduly Vilma, Ullmann Linka (részben,) Kűzler Gizella (részben,) Mílesz Erzsike, Ilonka és Pistika, Zlinszky Malvin, Péch Aladár, Eötvös Rolanda (tintafoltos, vakarásos leveled csak azért nem került a »Büntetés« rovatba, mert ezuttal még ki akarom fejezni reményemet, hogy jövőre gondosabb, csinosabb levelet kapok tőled. F. b.) Kende Bódog, Kókai Margit és Lenke, Kerényi Valéria, Belesák László, Rik Béla, Szilágyi Teréz, Szapáry Emi, Mátrai Riza, Krámer Elemér, Keczer Stefánia (hiányosan,) Salzberger Jakab és Rezső, Kármán Elemér és Ferencz, Schüller Olga, Mandl Arnold, Mautner Aladár (hiányosan,) Testory Ilona (hiányosan; és kinek az írása? F. b.) Rausch Margit, Tigermann Margit és Nándor, Hajas Gyula, Kispál Klára, Grósz Teréz és Imre (hiányosan,) Fried Regina, b. Geramb Alice, Czobor Ilonka, Griebisch Ella, Blum testvérek, Latkóczy Etelke,

Kemény Jolán, Traytler Irénke és Dezső (hiányosan,) Schneer Leóna és Emma, Schmidt Ilona, Mandl Alice és Géza (hiányosan,) Móth Klára, Pichler Olga, Réthy Kiss Ilona (hiányosan,) Schwartz Berta, Irén és Józsi, Reiszig Lajos és Géza (hiányosan,) Krüger Aladár (hiányosan,) Kovácsfi Vilma, Szoltsányi Szeréna, Kádics Ottokár, Perényi Józsi, Opitz Janka, Tóth Matild, Mocsáry Pál, Körmendy Imre, Rosenberg Zoltán (hiányosan,) Lusztig Mariska (hiányosan,) Buttykay Géza, ifj. Szalay Pista, Manheimer Giza és Hermin, Fekete Zoltán, Beck Nándor, Dezsán Péterke (hiányosan,) Redlich Ella (hiányosan,) Salamon Anna, Löwy Józsa (hiányosan,) Kőnczey Mariska, Kirschknopf Feri, Nagyperkátai zárdai növendékek, Kohn Regina (hiányosan,) Ország Ilka, Tera és Imre, Krámer Emil, Bartha Zsuzsa, Haus Irma, Beck Róza, Roth Mariska és Heléna, Merza nővérek (hiányosan,) Rausch Vilma és Aranka, Schweiger Margit és Jenő.

*

A »KIS LAP« XXXI. köt. 2-dik számában közölt kockakarejtvény megfejtése:

Árok, róka, ókor, karó.

Helyesen fejtették meg: Benedicty Szerén, Beck Dezső, Kell Lajos és Mihály, Szentes Margit, Szentiványi József, Balogh Juliska, Polláček Pál, Böckh Hugó, Konkoly Gyula és Tibor, legifj. Dániel Pál, Ferenczi Károly (kinek az írása? F. b.) Kobsin Róza, Pallavicini Edina, Dobos Károly, Messzer Róza, Pollák testvérek, Könyves Matild, Dózsa Aranka és Ödön, Reichenfeld Gizella, Hoselitz Etelke, Mandl Olga, Havas Margit, Matolay Zsófia, Grumáz Ernő, Kálazdy Albert, Horváth Mariska, Roth Eugénia, Geduly Vilma, Holländer Hugó és Alfréd, Ullmann Linka, Kűzler Gizella, Mílesz Erzsike, Ilonka és Pistika, Zlinszky Malvin, Donáth Dezső, Steiger Gyula, Péch Aladár, Eötvös Rolanda, Kende Bódog, Kókai Margit és Lenke, Kerényi Valéria és Jenő, Belesák László, Rik Béla, Szilágyi Teréz, Jankó Irma, Kubinyi Margit és Tibor, Jovánovics Ilona, Szapáry Emi, Mátrai Riza, Krámer Elemér, Keczer Stefánia (leveled mellett volt még egy másik is, ugyane megfejtéssel, de aláírás nélkül; gyanitom kitől, de szeretném biztosan tudni, tehát jelentkeztek a kis feledékeny. F. b.) Kármán Elemér és Ferencz, Schüller Olga, Salzberger Rezső és Jakab, Mandl Arnold, Mautner Aladár, Rausch Margit, Tigermann Margit és Nándor, Klinger Emilia, Hajas Gyula, Kispál Klára, Tahy Sarolta, Grosz Teréz és Imre, b. Geramb Alice, Hirschl Matild, Czobor Ilonka, Griebisch Ella, Blum testvérek, Latkóczy Etelke, Károlyi Gyula, Kemény Zoltán, Strasser Erich, Traytler Irénke és Dezső, Schneer

Leona és Emma, Oesterreicher Berta és József, Mandl Alice és Géza, Moth Klára, Pichler Olga, Szemenyei Kornél, Réthy Kiss Ilona, Schwartz Berta, Irén és Józsi, Krüger Aladár, Benedek Jánoska, Kovács Vilma, Fischer Frida, Linkesz Jenő, Kadics Ottokár, Latzkovits Antal, Perényi Józsi, Opitz Janka, Tóth Matild, Körmeny Imre, Mocsáry Pál, Novák Tivadar és Ernő, Luszti Mariska, Buttykay Géza, Fekete Zoltán, Beck Nándor, Dezsán Péterke, Redlich Ella, Weissenböck Gyula, Schrott Eugénia, Beck Róza, Salamon Anna, Löwy Józsa, Jellinek Szeferin és Margit, Kőnczey Mariska, Kirchkopf Feri (sajátkezű irást kívánok. F. b.) Nagyparkáti zárdai növendékek, Kohn Regina, Ország Ilka, Tera és Imre, Krámer Emil, Bartha Zsuzsa, Haus Irma, Beck Róza, Bornemissza Marianka, Róth Mariska és Helena, Merza nővérek, Rausch Vilma és Aranka, Forster Elvira, Schweiger Margit és Jenő.

*

A »Kis Lap« XXX. köt. 26-dik számában közölt csigarejtvény megfejtését utólag még beküldték: Körmeny Imre, Fried Regina.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Lippich Margit. A kívánt számokat a kiadó hivatal meg fogja küldeni, mihielyt megírod a lakcímedet, melyet a levelező-lapon följegyzni elfeledtél. Írd meg tehát újra pár sorban a *Kiadóhivatalnak*, mely számokat és hová küldje. — **Boschán S.** Az előbbi izenet neked is szól. — **Dezsán Péterke.** Örömemre szolgál, hogy a vizsgálatot jó sikerrel tetted le. Most tehát töltsd vidáman a megérdemelt szünidőt, hogy új erőt gyűjtve, egy év múlva megint dícséret legyen osztályrészed. — **Pichler Olga.** Azt kívánod, hogy a »Titkos bűnös« elbeszélésből egy kicsivel többet írjak? Amde sok kis olvasótársad alkalmasint nem volna ezzel megelégedve, mert ők meg azt kívánják, — és én is azt tartom jónak, — hogy a »Kis Lap«-ban különböző, változatos olvasmány legyen, ne pedig egyből sok. Azért tehát csak várd szépen, miként fejlődik tovább a »Titkos bűnös« története. — **Moth Klára.** Ha neved nem volt a megfejtők sorában, jele, hogy nem kaptam meg leveledet. Nincs ok, hogy bármelyik kis olvasómat is busítsam mellőzéssel. — **Propper Róza k. a.** A »régí hű kis olvasó« megemlékezése igazi benső örömemre szolgált. Fogadja a legszivesebb üdvözlöt *Forgó bácsitól* is, a ki szintén a régí szeretettel gondol a régí »kis olvasóra.« — **Kohn Gizella.** A rejtvényt nem szerkesztetted meg szabatosan, mert abból nem *Sokrates* kerülne ki, hanem *Sokránes*tes, a mi semmit sem jelent. Azt is megjegyzem

még, hogy a puztán betűkből összeállított rejtvény nem képrejtvény, hanem csak betűrejtvény. — **Salzberger Rezső és Jakab.** A küldeményt megkaptam és átadom a gyűjtő kis fücskának, kinek nevében köszönöm. — **Buttykay Géza.** Rosszul választottad a számrejtvényhez a közmondást. Etfélet nemcsak kinyomatni nem szokás, hanem még beszédközben sem szabad használni mivelt, jó izlésű társaságban, mert bár régí, élő közmondás, de póriás. — **Kerényi Jenő.** Irásod ahhoz képest, hogy még csak az első elemi osztályt végezted, kielégítő s csak dícsérettel szólhatok róla, abban a reményben, hogy folyton haladni fogsz és jövőre is megtartod az első helyet, melyet most az osztályban kivívtál. Csak előre! — **Pécb Aladár.** Ilyenféle feladvány az utóbbi időben már többször volt, a tied meg nagyon is könnyű, bár különben jól van megszerkesztve. Fogasabbal is megbirkóznak kis olvasótársaid. — **Mátrai Riza.** Örömemre szolgál, hogy az iskolában oly szép sikert értél el. Üdvözöllek! — **H. H. Ersekujvár.** Az elvesztett számot a kiadó hivatal megküldte s eddig már bizonynyal megkaptad. Reményem, jövőre gondosabb leszel s nem hagyogatód el. Véletlen bal eset mindenkin történhetik, de a ki gondatlanságból vesztegeti el azt, a mivel szülei örömet akarnak neki okozni, az már hibát követ el. És *Forgó bácsi* is kénytelen volna azt hinni, hogy nem becsülöd meg az ő »Kis Lap«-ját. Szeretem hinni, hogy nem lesz úgy. — **Messzer Róza.** Ha közölhető volt küldeményed, akkor sorát várja; de annyi száz közt nem emlékezhetem, nem került-e a közölhetetlenek közé. — **Rausch Vilma és Aranka.** Bátfai kellemes időzések csinos leírását megelégedéssel olvastam. Az illatos fenyőerdőben, jó ízű vasas víz ivása mellett, hiszem, ugyancsak meg fogtok erősödni s pirosposzsgás képpel kerültk vissza. Hogy a sokféle kellemes időtöltés közt a »Kis Lap«-nak is szenteltek időt, örömmel vettem tudomásul. — **Janicsár Mariska.** Az ilyen számfeladvány sorait szebben hangzó sorokba kell ugyan foglalni, de talán sorát ejthetem, hogy megsimítsam és akkor fölveszem a közlendők sorába. — **Salamon Anna.** A »Kis Lap« első öt kötetét aligha meg lehet valahol kapni; legfeljebb ódon könyvekkel kereskedő boltban (antiquariushál). E kötetek nem a mostani kiadó (Athenaeum-társaság) nyomdájában jelentek meg, a régí kiadó pedig nem őrizte meg a netalán maradt néhány fölös példányt. Tehát csak antiquariushál próbálhatsz szerencsét. — *Több rendbeli elbeszélést, rejtvényt, stb., melyet itt egyenkint elő nem sorolok, egy s más okból nem közölhetek.*

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi.* Kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek tere 3-ik sz., Athenaeum-épület. Budapest, 1886. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.

FÖLDRA.